

Wi-Fi Nepal

स्पीड पनि, सस्तो पनि

900

Mbps

६ महिना मात्र रु. ६,१४७	१२ महिना मात्र रु. ९,०४०	२४ महिना मात्र रु. १५,०२९
--	---	--

७०

Mbps

६ महिना मात्र रु. ५,३११	१२ महिना मात्र रु. ८,४७५	२४ महिना मात्र रु. १२,४३०
--	---	--

बिना कुनै थप शुल्क (भ्याट सहित)

साथमा NOKIA

5Ghz Router

जडान गर्नका लागि

01-5970789

*T&C apply

सम्पादकीय

प्रचण्ड–माधव एकताको भविष्य

जेनजी आन्दोलनपछि विभिन्न आठ वाम–राजनीतिक दल तथा समूह एकीकृत हुने निष्कर्षमा पुगेका छन्।

तीमध्येका प्रमुख घटक पुष्पकमल दाहाल 'प्रचण्ड' नेतृत्वको नेकपा (माओवादी केन्द्र) र माधव नेपाल नेतृत्वको नेकपा (एकीकृत समाजवादी) हुन्। माओवादी महाधिवेशन आयोजक समिति संयोजक प्रचण्ड र एकीकृत समाजवादीका अध्यक्ष नेपाल दुवैले पार्टीमा विभाजन निम्त्याएर भए पनि अन्य दल तथा समूहसँग एकता गर्न तयार भएका छन्। प्रचण्ड र माधव दुवै पार्टीका इतर–पक्षलाई छोडेर एकतामा सहभागी हुन लागेका हुन्। त्यसकारण पनि यो एकतालाई वाम–एकताभन्दा प्रचण्ड–माधव एकताका रूपमा अर्थाइएको छ।

त्यसो त जो–जसको एकता भनिए पनि राजनीतिमा त्यसको प्रभाव र भविष्य कस्तो रहला भन्ने प्रश्नसँगै व्याख्या र विश्लेषण पनि सुरु भएको छ। वाम–घटकहरूबीचको एकताको विगत त्यति सुखद नरहेकाले पनि राजनीतिक वृत्तमा यो बहस स्वाभाविक छ। नेपालमा वाम–एकता तथा धुवीकरणको विगत सुखद नरहेको पुष्टि भइसकेको छ । तत्कालीन 'नेकपा' यसको उदाहरण हो । विसं २०५१ जेठ ३ गते नेकपा एमाले र माओवादी केन्द्र एक भएर दक्षिण एसियाकै ठूलो कम्युनिष्ट पार्टी नेकपा बन्‍यो तर त्यो एकता तीन वर्ष पनि टिकेन।

नेतृत्व तहमा आन्तरिक किचलो उत्कर्षमा पुगेपछि अनौपचारिकरूपमा विभाजन भइसकेको नेकपा विसंजनको दोष भने सर्वोच्च अदालतले लियो। सर्वोच्चले ऋषि कट्टेल नेतृत्वको पार्टीलाई देखाएर २०७७ फागुन २३ मा तत्कालीन नेकपा खारेजीको फैसला सुनायो, जसले दक्षिण एसियाकै पहिलो र समग्र एसियाको तेस्रो ठूलो कम्युनिष्ट पार्टी नेकपालाई एमाले र माओवादी केन्द्रकै अवस्थामा फर्कायो। त्यसयता छुट्टाछुट्टै रहेर संघर्ष गर्दै आएका वाम–पार्टी तथा समूहहरू अहिले पुनः एक हुने निष्कर्षमा पुगेका छन्। पहिलो पटक गैरराजनीतिक व्यानरमा भएको जेनजी आन्दोलनपछि एमालेबाहेकका ९ वाम पार्टी तथा समूहहरू एकीकृत भएर जाने भएका हुन्। एकताका लागि माओवाद नै छोड्ने माओवादी केन्द्र र एकीकृत समाजवादीसहित ८ दल तथा समूहबीच आइतवार साँझ एकता सहमतिपत्रमा हस्ताक्षर भयो।

सहमतिपत्रमा माओवादी महाधिवेशन आयोजक समितिका संयोजक प्रचण्ड, एकीकृत समाजवादीका अध्यक्ष माधव नेपाल, नेपाल समाजवादी पार्टीका अध्यक्ष महेन्द्रराय यादव, जनसमाजवादी पार्टी नेपालका अध्यक्ष सुवासराज काफ्ले, नेकपा महासचिव चिरन पुन, नेकपा समाजवादीका अध्यक्ष राजु कार्की, ने.क.पा. माओवादी समाजवादीका अध्यक्ष कर्णजित बुढाथोकी र ने.क.पा साम्यवादीका अध्यक्ष प्रेमबहादुर सिंहले हस्ताक्षर गरेका छन्।

सोही एकतामा समाहित हुने गरी गोपाल किराती नेतृत्वको देशभक्त समाजवादी मोर्चा माओवादीमै फर्किएको छ। माओवादी महाधिवेशन आयोजक समितिका संयोजक प्रचण्डसँग सोमबार तीन बुँदे सहमति गरेर उनी नेतृत्वको पार्टी माओवादीमा फर्किएको हो। राजनीतिक विश्लेषकहरू। नेपाली राजनीतिमा प्रचण्ड–माधव एकताको प्रभाव र भविष्य भने त्यति सुखद देख्दैनन् ।

• डा. अर्जुनकुमार खड्का

विसं २०८२ फागुन २१ गते प्रतिनिधि सभा निर्वाचन गराउने मूल उद्देश्यका साथ वर्तमान सरकारले आफ्नो कार्य प्रारम्भ गरेको छ । मतदान नामावली ऐन, २०७३ लाई अध्यादेशमार्फत संशोधन गरिएको छ । निर्वाचनसम्बन्धी अन्य ऐनसमेत संशोधन गर्ने गरी गृहकार्य भइरहेको छ । निर्वाचन आयोगले राजनीतिक दल दर्तालगायत निर्वाचनसम्बन्धी कार्यलाई प्राथमिकता दिएको छ । सरकार निर्माणमा प्रमुख भूमिका खेलेका जेनजीहरूले शासकीय स्वरूपमा परिमार्जन गरेर प्रतिनिधि सभाको निर्वाचन हुनुपर्ने माग पनि उठाउँदै आएका छन् । शासन प्रणाली, निर्वाचन प्रणाली र कार्यकारिणी अधिकारको बाँडफाँट नै शासकीय स्वरूपका मूलभूत सिद्धान्त हुन् । यस्ता शासन प्रणालीको सन्दर्भमा अन्तर्राष्ट्रिय प्रचलन हेर्दा राष्ट्रपतीय, संसदीय शासन र मिश्रित गरी तीन प्रकारका शासन प्रणालीको बारेमा उल्लेख भएको पाइन्छ ।

राष्ट्रपतीय शासन प्रणाली

कार्यकारिणी प्रधान रहने प्रणालीलाई राष्ट्रपतीय शासन प्रणाली भन्ने गरिन्छ । यस्तो व्यवस्थामा सरकारप्रमुख र राष्ट्रप्रमुख एउटै व्यक्ति हुने गर्छ । उ जनताको प्रत्यक्ष मतबाट निर्वाचित हुन्छ । कतिपय देशमा मतदाताले सोभै राष्ट्रपतिलाई मत नदिए पनि सोही प्रयोजनका लागि निर्वाचक मण्डललाई निर्वाचित गर्ने खालको निर्वाचन पद्धति अपनाइएको छ । निर्वाचित निर्वाचक मण्डलको व्यवस्थापिकासँग कुनै सम्बन्ध हुँदैन । यस खालको निर्वाचन पद्धति अमेरिकाको राष्ट्रपतिको निर्वाचनमा अवलम्बन गरिएको पाइन्छ । राष्ट्रप्रमुख व्यवस्थापिकाप्रति प्रत्यक्ष रूपमा उत्तरदायी हुँदैन, ऊ संसद्को सदस्य पनि हुँदैन । कार्यपालिका र व्यवस्थापिकाले विशेष अवस्थामा बाहेक परस्परमा स्वतन्त्र रूपमा कार्य गर्छन् । सामान्य अवस्थामा एक अन्नर्माथि अर्को अन्नको नियन्त्रण रहेको हुँदैन । यस्तो प्रणालीमा देशको सम्पूर्ण कार्यकारी

शक्ति राष्ट्रप्रमुखमा नै रहेको हुन्छ । ऊ संसदीय व्यवस्थाको जस्तो प्रतीकात्मक स्वरूपको मात्र हुँदैन । विश्वका करिब ५५ वटा देशले पूर्ण रूपको राष्ट्रपति शासन प्रणालीको अवलम्बन गरेको पाइन्छ । संयुक्त राज्य अमेरिका तथा मेक्सिको, अर्जेन्टिना, ब्राजिल, कोस्टारिका, कोलम्बियालगायतका अमेरिकी महादेशका अधिकांश देशले यस पद्धति अवलम्बन गरेका छन् । राजनीति शास्त्रीहरूले यस महादेशलाई राष्ट्रपतीय पद्धतिको महादेश भन्ने गरेका छन् । यसबाहेक इन्डोनेसिया, फिलिपिन्स, माल्दिभ्स, लाइबेरिया, घाना, रुवान्डा, तुर्कमेनिस्तानलगायतका विभिन्न देशमा पनि प्रधानमन्त्रीबिनाकै राष्ट्रपतीय पद्धति अवलम्बन गरिएको पाइन्छ ।

संसदीय शासन प्रणाली

राज्यका अन्य अन्नको तुलनामा व्यवस्थापिका (संसद्) प्रधान रहने प्रणालीलाई संसदीय शासन प्रणाली भनिन्छ । संसदीय शासन प्रणालीमा कार्यपालिका प्रत्यक्ष वा अप्रत्यक्ष रूपमा व्यवस्थापिकाको समर्थनमा निर्भर रहन्छ । यस्तो समर्थन र विरोध विश्वास एवं अविश्वासको प्रस्तावमार्फत व्यक्त हुन्छ । यस प्रकारको शासन पद्धतिमा सामान्यतया राष्ट्र प्रमुख र सरकार प्रमुख अलग अलग व्यक्ति हुन्छन् । यद्यपि कतै कतै एउटै व्यक्तिलाई पनि दुवै जिम्मेवारी दिइएको पाइन्छ । दक्षिण अफ्रिकामा संसद्बाट चुनिएको व्यक्ति राष्ट्रप्रमुख हुने र सरकार प्रमुखको रूपमा पनि कार्य गर्छ । राष्ट्रप्रमुखमा निर्वाचित भइसकेपछि भने उसले संसद् सदस्यबाट राजीनामा दिनु पर्छ । यस्तो प्रणाली बोत्सवाना मार्सल द्वीप र नाउरु जस्ता देशमा रहेको पाइन्छ । सम्पूर्ण कार्यकारी अधिकार खास गरी सरकार प्रमुख अर्थात् प्रधानमन्त्रीमा निहित हुन्छ । राष्ट्रप्रमुख संवैधानिक हुन्छ । हाल संसदीय शासन प्रणाली अवलम्बन गर्ने विभिन्न देशमध्ये कुनैमा राष्ट्रप्रमुखको रूपमा राजा (संवैधानिक वा सेरेमोनियल) रहेका छन् भने कतिपय देशमा राष्ट्रपति रहने व्यवस्था गरिएको छ । बेलायतलगायतका कतिपय युरोपेली मुलुक एवं जापानले राजासहितको संसदीय व्यवस्था अपनाएका छन्, जहाँ राजाको भूमिका शासन सञ्चालनका सन्दर्भमा न्यून रहेको हामी पाउँछौं । यसका अतिरिक्त नेपाल, भारतलगायतका कतिपय मुलुकमा राष्ट्रपतिलाई राष्ट्रप्रमुखको जिम्मेवारी दिइएको भए पनि संवैधानिक राजतन्त्र सरहकै भूमिकामा सीमित गरिएको

पाइन्छ ।

विश्वका करिब ६६ वटा देशले पूर्ण रूपको संसदीय शासन प्रणाली अवलम्बन गरेका छन् । अधिकांश संवैधानिक राजतन्त्र भएका देशमा यस्तो प्रणाली अपनाइएको छ । संसदीय कार्यकारिणीको उपत्ति र विकास बेलायतबाट भएको हुँदा लन्डनस्थित बेलायतको संसद् भवन बेस्टमिनिस्टरको नामबाट नै यसलाई बेस्टमिनिस्टर मोडलको शासन प्रणाली भन्ने गरिन्छ । बेलायतलाई नै संसदीय व्यवस्थाको जननी पनि भन्ने गरिँदै आएको छ ।

मिश्रित शासन प्रणाली

राष्ट्रप्रमुख र सरकारप्रमुख दुवैले मुलुकको कार्यकारिणी अधिकार प्रयोग गर्ने पद्धति अवलम्बन गरेका देशको शासन व्यवस्थालाई सामान्यतया मिश्रित शासन प्रणाली भन्ने गरिन्छ । यस्तो शासन पद्धति अँगाल्ने देशमा सामान्यतया प्रत्यक्ष रूपमा निर्वाचित राष्ट्रप्रमुख र संसद्को बहुमत प्राप्त व्यक्ति सरकारप्रमुख हुने गर्छ । राष्ट्रप्रमुख प्रत्यक्ष रूपमा निर्वाचित हुने भएकाले स्वाभाविक रूपमा सरकारप्रमुखको तुलनामा राष्ट्रप्रमुखको पद महत्वपूर्ण मानिन्छ । फ्रान्समा पाँचौँ गणतन्त्र स्थापना भएपछि त्यहाँ यस प्रकारको पद्धति सुरु भयो । चौथो फ्रान्सेली गणतन्त्रले राजनीतिक स्थिरता दिन नसकेपछि तत्कालीन संविधानका मस्यौदाकारले अमेरिकाको राष्ट्रपतीय पद्धति र बेलायतको संसदीय पद्धति दुवैका गुणलाई समेटेािबचको बाटो अवलम्बन गर्दै नयाँ खालको राजनीतिक प्रयोग गरेको थिए । हाल फ्रान्सबाहेक श्रीलङ्का, फिनल्यान्ड, पोर्चुगल, पेरु, रोमानिया, रुस, मञ्जोलिया, ताइवान, युक्रैनलगायत विश्वका करिब ४१ वटा देशले यस प्रकारको मिश्रित पद्धति अञ्जीकार गरेका छन् ।

यस पद्धतिमा राष्ट्रप्रमुख र व्यवस्थापिकाको निर्वाचन स्वतन्त्र रूपमा अलग अलग हुन्छ । कार्यकारिणीको दुई वटा शक्तमध्ये एउटा शक्ति अर्थात् राष्ट्रप्रमुखको चयन र पदमुक्तिमा सामान्यतया व्यवस्थापिकाको कुनै भूमिका रहँदैन । अर्को शक्ति सरकारप्रमुखको चयन र पद मुक्तिमा व्यवस्थापिकाको समर्थनमा निर्भर गर्छ । यद्यपि सरकारप्रमुखको चयनका सम्बन्धमा राष्ट्रप्रमुखको प्रमुख भूमिका रहने व्यवस्था पनि कतिपय मुलुकमा पाइन्छ । फ्रान्सको पाँचौँ गणतन्त्रको संविधान

चौथो गणतन्त्रको संविधानलाई परिवर्तन गरी १९५८ मा लागु भएको हो । फ्रान्सले छोटै अवधिमा धेरै प्रकारका राजनीतिक प्रणाली प्रयोग गरेकाले उसलाई राजनीतिशास्त्रको प्रयोगशाला भन्ने गरिन्छ ।

सबल तथा दुर्बल पक्ष

तिनै वटा शासन प्रणालीका सबल र दुर्बल पक्ष छन् । राष्ट्रपतीय प्रणालीको सबल पक्ष पनि छन् । यस पद्धतिमा राष्ट्र प्रमुख र विधाधिकारको निर्वाचन एक अर्कोबाट पूर्ण रूपमा स्वतन्त्र हुने र दुई निकायले समानान्तर रूपमा आआफ्नो कार्यक्षेत्रमा स्वतन्त्र रूपले कार्य सञ्चालन गर्छन् । जस्तै एउटाले अर्को अन्नलाई सजिलै समाप्त पार्ने हैसियत राख्दैन । यसरी शक्ति विभाजन हुनाले वास्तविक रूपमा शक्तिको पुथकीकरण हुन्छ । संसदीय व्यवस्थामा भन्दा यस पद्धतिमा नियन्त्रण र सन्तुलनको बढी प्रभावकारी हुन्छ । राष्ट्रपतीय पद्धतिमा राष्ट्रप्रमुख जनताको प्रत्यक्ष र लोकप्रिय मतद्वारा निर्वाचित हुने भएकाले प्रत्यक्ष रूपमा जनताप्रति उत्तरदायी हुन्छ । हुन त जनताबाट चुनिएर आएका संसद् का सदस्यले चुनेको प्रतिनिधिले पनि अप्रत्यक्ष रूपमा जनताकै प्रतिनिधित्व गरिरहेको हुन्छन् । जनताको प्रत्यक्ष मतद्वारा अधिकांश जनताको समर्थनमा विजयी हुने हुनाले संसद्बाट चुनिएको प्रधानमन्त्रीभन्दा प्रत्यक्ष चुनिएको राष्ट्रपति बढी प्रजातान्त्रिक प्रक्रियाबाट आएको मानिन्छ र ऊ बढी शक्तिशाली पनि हुन्छ । कार्यकारी अधिकार सम्पन्न राष्ट्रप्रमुख र विधाधिकारका सदस्यहरूको अलग अलग निर्वाचन हुने भएकाले मतदातालाई अलग अलग छनोटको अवसर रहन्छ । अमेरिकामा डेमोक्रेटिक दलको बहुमत रहेको काँग्रेस र रिपब्लिकन दलको राष्ट्रपतिको छनोट जनताले गर्छन् । त्यस्तो अवस्थामा रिपब्लिकनको वैदेशिक नीति र डेमोक्रेटिक दलको आन्तरिक नीतिले जनताद्वारा मान्यता पाएको मानिन्छ । संसदीय व्यवस्थामा सरकारले आफ्नो प्रत्येक नीति तथा कार्यक्रममा संसद्को समर्थनको अपेक्षा गर्नुपर्ने भएकाले यस व्यवस्थामा भन्दा राष्ट्रपतीय व्यवस्थामा सरकारले प्रभावकारी रूपमा अधिकारको प्रयोग गर्न सक्छ ।

राष्ट्रपतीय प्रणालीमा राष्ट्रप्रमुखलाई

सजिलैसँग पदबाट मुक्त गर्न नमिल्ने हुनाले ऊ आफ्नो पदावधि समाप्त नभएसम्मका लागि कार्य गर्न स्वच्छन्द हुन्छ । ऊ कसैको नियन्त्रणमा रहँदैन । संसदा रहेका विपक्षी दललगायत आफ्नै दलभित्रका विपक्षीहरूलाई पनि क्रमशः पन्छाउँदै सतामा आफ्नो एकल प्रभुत्व जमाउने सम्भावना प्रबल रहन्छ । एउटा लोकप्रिय राजनेता एक पटक राष्ट्रप्रमुखको रूपमा निर्वाचित भइसकेपछि शक्ति सञ्चय गर्दै क्रमशः एउटा सर्वसत्तावादी व्यक्तिो रूपमा उदय हुने सम्भावना ज्यादा हुन्छ । अन्ध त्यसमा पनि निर्वाचनका क्रममा प्रयोग हुने पैसा र शक्तिका कारण एक पटक राज्यसत्तामा पुगेपछि पुनः सतामा पुग्न सजिलो हुन्छ भन्ने मान्यता छ । कतिपय अफ्रिकी मुलुकको उदाहरणलाई यस सन्दर्भमा लिने गरिन्छ । संसदीय व्यवस्थामा संसदा बहुमत प्राप्त व्यक्ति प्रधानमन्त्री हुन्छ । उसले स्वेच्छाचारी ढङ्गले कार्य गर्न थाल्यो भने आगामी निर्वाचनमा हुने सम्भावित पराजयको डरले उसकै दलबाट विरोध हुने र अविश्वासको प्रस्तावबाट पदमुक्त गर्ने बाटो पनि तय हुन सक्छ, यसको विपरीत राष्ट्रपतीय पद्धतिमा भने एक पटक निर्वाचित भइसकेको राष्ट्रप्रमुखलाई दलले फिर्ता बोलाउन नसक्ने हुँदा ऊ दलीय अनुशासनभन्दा माथि रहन्छ ।

मिश्रित शासन प्रणालीका पनि सबल र दुर्बल पक्ष छन् । शासन प्रणाली स्वयम्मा असल र खराब हुँदैन । यसको नेतृत्व लिने व्यक्ति कस्तो छ भन्नेमा निर्भर हुन्छ । कुनै पनि मुलुकको भाग्य निर्माणमा राज्य सत्तामा नेतृत्व लिने व्यक्तिो अहम् भूमिका रहन्छ । राज्यसत्तामा बस्नेले विवेक पुर्‍याई नैतिक चरित्रलाई उच्च राख्न सकेमा जुनसुकै शासकीय प्रणाली भए पनि त्यसको परिणाम राम्रो आउँछ । यसर्थ, नेपाल जस्तो देशले शासकीय स्वरूपमा बढी बहस गर्नु राष्ट्रहितमा देखिँदैन । नेपालको संविधानलाई नै निरन्तरता दिने हो, भने तोकिएको मितिमा नै प्रतिनिधि सभा निर्वाचन हुन सकेमा त्यसबाट सही परिणाम आउन सक्छ । निर्वाचनको विधिबाट आएका जनप्रतिनिधिले कस्तो प्रकारको शासकीय स्वरूप राख्ने भन्ने विषयमा पछि तय गर्नु नै देशको हितमा हुने छ । शासकीय स्वरूप संशोधनको विषय उद्नेबितिकै अन्य विषय पनि सँगसँगै उद्ने छन्, जसले निर्वाचनलाई गौण बनाउने छ । अहिलेको मुख्य कार्यभार निर्वाचन हो । नवनिर्वाचित संसद्ले शासकीय स्वरूपदेखि सबै विषयको टुक्नो लगाउने छ ।

सामाजिकीकरण अमूल्य सिप

समूहमा बसेर स्वाभाविक रूपमा सिक्ने क्रम निरन्तर जारी रहन्छ ।

मानिसले आफ्नो असल व्यक्तित्व निर्माणका लागि ठुला ठुला विश्वविद्यालयबाट नपाएको सिप समाजबाटै पाउँछ । भौतिक अभौतिक तथा प्रत्यक्ष अप्रत्यक्ष रूपमा सिकिने व्यावहारिक कुरा नै दिगो सिप हो र यो सामाजिकीकरणबाटै सम्भव छ । सामाजिकीकरण जीवनको अमूल्य सिप हो । समाजमा के गर्न हुन्छ, के गर्न हुँदैन भन्ने ज्ञान र चेतना यसैबाट प्राप्त हुन्छ ।

सामाजिकीकरण देश, काल, परिस्थिति अनुसार फरक पर्छ । सिक्ने समाजबाटै हो । चाहे नेपाल होस् वा सात समुद्र पार युरोप–अमेरिका आआफ्नै सामाजिक परम्परा र अभ्यास हुन्छ । हिन्दु समाजमा हिन्दु संस्कृति, चाडपर्व, रीतिथिति तथा सांस्कृतिक व्यवहार सिकिन्छ । इसाई, बौद्ध, इस्लाम, जैन, सिख जुनसुकै धर्मका भए पनि सिक्ने भनेको समाज विकासकै लागि भएकाले आआफ्नो परम्परा र मान्यता अनुसारको सिप सिकाइले समाजलाई गतिशील बनाउन मद्दत गर्छ । त्यस कारण मानिसलाई सामाजिक प्राणी भनिएको हो । समाजबिना मानिसको जीवन व्यर्थ मात्र होइन कल्पना पनि गर्न सकिन्न । सामाजिकीकरणबाट अलग राखियो भने मानिसले मानिस हुनुको गुण नै बिसिन्छ ।

सिकाइको पहिलो पाठशाला समाज हो । समाज आफैँमा विविधतायुक्त

हुन्छ र त्यही विविधताबिचबाट मानिस आफ्नो कर्मले स्थापित हुन्छन् । मानिस मानिसबिचको सम्बन्ध सुमधुर बनाउन, मित्रभाव जगाउन र बढाउन सामाजिक भावना हुनै पर्छ र त्यसका लागि सामाजिकीकरण आवश्यक छ । आफूभन्दा सानालाई माया गर्ने, ठुलालाई आदर गर्ने, सरसफाइ, शान्ति, मैत्रीपूर्ण व्यवहार, सहयोगी भावना, अनुशासन, उच्च नैतिक चरित्रको विकास समाजबाटै हुन्छ ।

समाज घर परिवारको समूह हो । अनेकानेक स्वाभाव, क्षमता भएका मानिसहरूको मिश्रणबाट बन्ने गतिशील भूगोल हो । त्यसैले मानिसलाई सामाजिक प्राणी भनिन्छ र सामाजिक मानिसबाट शान्ति, विकास, अनुशासन, मर्यादा, सहिष्णुताको चाहना गरिन्छ । यस्तो चाहना सामाजिकीकरणको मर्म हो । यसको पूर्ण पालना र अभ्यासले समाज शान्त हुन्छ । बिनाभेदभाव मानिसहरू सामाजिक कार्यमा उद्यत हुन्छन् । पुस्तान्तरण हुँदै आउने यो ज्ञान–क्षमता सामाजिकीकरणबाट सिकिने अमूल्य सिप हो ।

सामाजिकीकरण मानिसको अपेक्षा अनुसार सम्बन्धित समाजमा सोही अनुसारको व्यवहार गर्न र त्यसलाई ग्रहण गर्न सघाउ पुर्‍याउँछ । जहाँ रह्यो त्यही समाजमा अभ्यस्त हुने जीवनको अभिन्न र सर्वाधिक महत्वपूर्ण सिप सामाजिकीकरण जन्मदेखि मृत्युसम्म लगातार चलि रहन्छ । जीवनको सबभन्दा महत्वपूर्ण ज्ञान नै यही र यो ज्ञान

समाजमा एकबाट अर्को स्वचाहिँनै रूपमा हस्तान्तरित हुँदै आउँछ ।

समाजले सिकाउने ज्ञान सर्वाधिक महत्वपूर्ण छ । यदि त्यस्तो नहुँदो हो त कुनै विद्यालयको ढोकासमेत नदेखेका मानिसहरूले उत्कृष्ट कार्य कसरी गर्न सक्थे ? आफ्ना पिता–पुर्खाबाट सिक्दै आएका व्यावहारिक ज्ञान कुनै विद्यालय–विश्वविद्यालयको पढाइभन्दा त्यसै कारण सशक्त हुन्छ । आजभोलि समाज व्यवस्थाको विशिष्ट पक्ष सामाजिकीकरण हराउँदै गएको छ । मानिस एकल बन्न थालेका छन् । सूचना प्रविधिको विकास, भौतिक पूर्वाधारको सुविधा तथा देखावटीपनले मानिसलाई एकाङ्की बनाउँदै गएको छ । यसले समाज व्यवस्था भत्किँदै जान थालेको छ । नैतिक, सामाजिक शिक्षाको अभाव छ । केवल व्यक्तिवादी बन्दै देखावटीमा भुलिरहेका छन् । हैसियत भुलेर बनावटी जीवन बाँच्न चाहनेहरूका कारण सामाजिकीकरणको गहनता ओभ्रेलमा पर्दै गएको छ । सकारात्मकता र ‘बहुजन हिताय’ को सिद्धान्त सामाजिकीकरण हो । यो पक्ष धूमिल हुँदै गएको छ ।

सामाजिक अमनचयन, आपसी सद्भाव र भाइचारा बढाउन अहिंसात्मक गतिविधि र शान्तिप्रिय व्यवहार आवश्यक पर्छ । जहाँ अहिंसा हुन्छ, त्यहाँ शान्ति हुन्छ र जहाँ शान्ति हुन्छ त्यहाँ हिंसा हुँदैन । अहिंसा र शान्ति विश्व मानवजीवनदेखि हरेक व्यक्तिका लागि अति महत्वपूर्ण हुन्छ । जो व्यक्तिका अहिंसात्मक सोच छ

ऊ शान्तिप्रिय हुन्छ । अहिंसात्मक सोच र शान्तिप्रिय व्यवहार भएका मानिसहरू बसोबास गर्ने समाज शान्तिपूर्ण, सहिष्णु र सुखी हुन्छ । यो नै सामाजिकीकरणको विशेषता हो र व्यावहारिक क्षमता हो ।

मानव समाजमा अहिंसा र शान्तिको अत्यन्त ठुलो महत्व छ । यी दुई विकासका गतिशील आयाम हुन् । अहिंसा र शान्तिले मानिसको व्यक्तिगत जीवनदेखि लिएर समाज, राष्ट्र र अन्तर्राष्ट्रिय जगत्सम्मको विकासका साथै सद्भाव, सहिष्णुता र सहअस्तित्वमा गहिरो प्रभाव पार्छ । जसरी विश्वका विभिन्न कुनामा मर्चबझरहेका युद्धको बाछिटा अन्य देशमा परिरेहेको छ, त्यस्तै अहिंसा र शान्तिको प्रभाव पनि बढ्दै जान्छ । सामाजिकीकरण पनि त्यस्तै हो । सकारात्मक कामहरूबाट आफ्नो समाजलाई गतिशील, समुन्नत, शान्त र विकसित तुल्याउँदै धार्मिक, सांस्कृतिक पक्षहरूको संरक्षणमा सबै एकजुट हुने हो भने त्यसको प्रभाव अन्यत्र पनि पर्छ । शान्ति, भातृत्व र अहिंसाको विकास हुने छ । यसका लागि समाजकै अग्रसरता प्रमुख आधार हो ।

समुन्नत, सहिष्णु र गतिशील समाजका लागि शान्ति पहिलो आधारशिला हो । शान्तिका लागि हरेक मानिसमा सामाजिकीकरणको भावना जागृत हुनु पर्छ । जहाँ अहिंसा हुन्छ, त्यहाँ द्वन्द्व, कलह वा युद्ध हुँदैन यस्ता गतिविधि नभएपछि स्वतः शान्ति स्थापित हुन्छ । अस्वस्थ प्रतिस्पर्धा, ईर्ष्या, भौतिक उन्नतिको अहङ्कारले प्रवेश पाउँदैन ।

Pratidin National Daily

प्रतिदिन

तपाईं जहाँ भएपनि

प्रतिदिन दैनिक तपाईंसँगै

ताजा र विश्वसनीय खबरको लागि

लगइन गर्नुहोस्

www.pratidindaily.com

- **અકર** આજ સુન્દર પરિવરને વ્યક્તિત્વમા નિશાળ લ્યાડનેછે । જોશજાંગર ર હિમ્મત પાનિ કલા ર ગસાકો પ્રમાથ વડનેછે । વૈદેશિક કાર્યે પાનિ અધિ વડનેછે ।
- **શિલ** સામાજિક ક્ષેત્રમા સફલતા મિલ્લેછે । ગરેકા કામવાટ ધૈરેલાઈ ફાઝલા પુરન સ